

SPECIALISATIE

Word een specialist en bereik meer

Voor een onderzoek was ik tijden geleden op bezoek bij een rasechte dierentuindierenarts. In zijn kantoor werd mij een heleboel duidelijk. Als je iets wilt bereiken, moet je specialist worden. Iedereen weet namelijk wel wat een giraffe is. Maar, zo vroeg hij, herken je ook een okapi of impala? En weet je hoe je kunt zien of je een Grévy's of een Burchell's zebra voor je hebt staan? Als je doel is om dierenarts in een dierentuin te worden, dan moet je zorgen dat je er alles over weet. Als je dat niet doet, dan word je snel voorbijgestreefd door je collega's. Een wijze les, die natuurlijk niet alleen geldt voor dierenartsen, maar voor elk beroep. Word de specialist in je vakgebied, en je bereikt meer.

TEKST EN FOTO'S: **STIJN PETERS**

Mijn studie rondde ik in 2005 af. Ondanks dat de banen niet voor het oprapen lagen, wist ik bij een sollicitatie mijn toen nog toekomstige werkgever te overtuigen van mijn capaciteiten. Zij durfden het wel aan met mij als net afgestudeerd dierenarts. Die eerste werkjaren waren gevuld met het opdoen van ervaring. Of het een hond, kat, konijn of iets anders was: ik deed mijn best om er veel van te leren. Toch merkte ik dat die bijzondere dieren mij bleven aantrekken. Tijdens en na mijn studie pakte ik zoveel mogelijk mee qua bijscholingen over deze dieren. Ik ging naar congressen in binnen- en buitenland over zowel konijnen en knaagdieren als over dierentuindieren. Ook boeken die verschenen over het onderwerp gingen mee naar huis. Ik wilde er meer over weten.

Geen specialist

Op de praktijk waar ik werkte, kwamen al best veel bijzondere dieren. Dat had alles te maken met de hobby van mijn bazin. Zij had zich volledig toegelegd op de behandeling van fretten. Daardoor had ze internationaal aanzien vergaard en is ze een autoriteit geworden op dat gebied. Een specialist mag ze zich niet noemen. De titel specialist is bij dierenartsen beschermd. Je wordt het door na je studie nog vier jaar

Stijn: "Tijdens mijn stageperiode bij Artis was tijger Mira een van de patiënten die in mijn bijzijn onder narcose gingen. Mira had een wond aan haar staart die slecht genas. Mijn taak als stagiaire was de strepen op haar verband te tekenen zodat de tijger het verband met rust zou laten."

door te studeren onder het toezicht van een erkend specialist. Daarnaast moet je wetenschappelijke artikelen publiceren en uiteindelijk een examen doen. Ondanks dat de term specialist ontbrak, wist ze alles over de gezondheid van deze drukke beestjes.

Ik leerde gaandeweg ook steeds meer over fretten. Er waren heel wat ziekten die regelmatig terugkeerden. Een insulinoom, een tumor van de alvleesklier, was een echte probleemveroorzaker. Door het overmatig produceren van insuline zorgde deze tumor voor een te laag suiker bij oudere fretten. Het typische van de ziekte is dat er steeds het vermoeden was dat de voeding van invloed is op het ontstaan van de tumoren. Reden voor mijn bazin om kritisch te zijn op welke voeding voor fretten het meest geschikt is. Een ander huisvestingsprobleem bleek te liggen in het asociale karakter van de fret. Hoewel vaak aangegeven wordt dat fretten prima in groepen kunnen leven, bleek dit vaak te leiden tot stress. Die stress werd vervolgens zo erg dat lichamelijke klachten volgden. Misselijkheid en diarree bleken vaak weg te blijven wanneer de dieren apart werden gehuisvest.

Steeds meer verdiepen

Omdat mijn bazin de fretten behandelde, werd de praktijk ook gezien als plek waar je met een bijzonder dier terecht kon. Dan werd het mijn afdeling. Want alle wasberen, stinkdieren, konijnen, cavia's en chinchilla's mochten bij mij op spreekuur. Daarnaast was door een van de stagiairs mijn interesse gewekt in de rat. Bij deze diersoort, die als laboratoriumdier al behoorlijk binnenstebuiten is gekeerd, ontbrak het nog aan praktische kennis. Oudere dieren werden regelmatig geconfronteerd met abscessen en melkkliertumoren. Vooral die laatste bleek je te kunnen voorkomen. In de literatuur had ik namelijk gevonden dat dat kon door de ratten op jonge leeftijd te steriliseren. Maar een operatie was natuurlijk niet wenselijk voor elke ratteneigenaar.

Met de komst van een langwerkend hormoonpreparaat werd een goed alternatief gevonden. Dit implantaat, bedoeld om honden chemisch te castreren, werd door mijn bazin al met succes gebruikt bij fretten. Bij die dieren bleek het goed te werken als chemische castratie van zowel moertjes als rannen. Ook was het effectief bij de veelvoorkomende bijniertumor, die bij de fret leidt tot een toename van de geslachtshormonen. Het precieze effect van het implantaat bij ratten was nog niet bekend. Het was wel getest en bleek werkzaam als chemische castratie. Of er dan ook melkkliertumoren mee voorkomen konden worden, was echter onbekend. Daarvoor plaatste ik het implantaat bij enkele ratten waarbij ik net een melkkliertumor verwijderd had. Die ratten hadden het grootste risico op het krijgen van een nieuwe tumor. Het implantaat bleek bijzonder effectief. Geen van deze ratten kreeg nog een melkkliertumor, terwijl ratten die het implantaat niet hadden, juist wel een nieuwe tumor kregen. Mijn kleine onderzoekje kwam onder de aandacht van een Franse dierenarts die op dezelfde manier aan

“De titel specialist is bij dierenartsen beschermd. Je wordt het door na je studie nog vier jaar door te studeren onder het toezicht van een erkend specialist.

het kijken was naar het effect van het implantaat op melkkliertumoren. Daaruit volgde een wetenschappelijk artikel dat gepubliceerd werd.

Verandering van dromen

In de jaren die volgden, bouwde ik mijn interesse voor bijzondere dieren uit. Zo legde ik in de praktijk elk bijzonder ziektegeval vast op beeld. Die foto's vormden een ideaal naslagwerk en bleken bijzonder geschikt om te presenteren tijdens diverse bijeenkomsten en congressen. Langzamerhand leerde ik steeds meer over bijzondere dieren met konijnen en knaagdieren op de voorgrond. En toen kreeg ik een unieke kans... ik werd gevraagd om op gesprek te komen voor een baan als dierenarts. De droom werd werkelijkheid. Een goed gesprek met een aardige dierenartsdirecteur was de volgende stap.

Toen kwam de twijfel: wilde ik écht de dierenarts in? Inmiddels wist ik meer van konijnen en knaagdieren dan ik ooit had gedacht. Daardoor was mijn werk als dierenarts heel afwisselend. Hoewel ik ooit gedroomd had van werken in de dierenarts, was mijn beslissing nu heel anders. Ik ging door met het verdiepen van mijn kennis en kunnen. De dierenarts ging de koelkast in.

Met mijn keuze was het ook duidelijk welke kant ik in mijn carrière op wilde. Naast het behandelen van honden en katten bleven de bijzondere dieren een superleuke aanvulling. Ook na verandering van werkplek bleven die bijzondere dieren onderdeel van mijn werk. Uiteindelijk leidde het er zelfs toe dat ik voor Dibevo aan de slag kon. Zo zie je, dat je verdiepen in een onderwerp tot leuke dingen kan leiden. ←